

Huwmetsästaja eläinten ystävänä. ¹⁹¹⁵

(Päiwän kysymys eläinhuojelusspiireissä.)

Kirjottanut
Thorsten Renwall.

Huwmetsästäjä eläinten ystävänä.

(Päivän kysymys eläinsuojeluspireisjä.)

1.

Huwmetsästys raaista ihmistä sen kautta että se kowettaa hänen tunteensa eläinkuntaa kohtaan.

Huwmetsästäjä tahtoo wäittää toista. Hän huomauttaa, että huwmetsästys saattaa ihmisen oleskelemaan ulkona wapaassa ja raittiissa luonnossa, jossa hän tulee läheiseen suhteeseen luonnon runouteen ja sen moninaiseen, sykkivään elämään.

Mutta sellainen läheinen suhde, joka perustuu kuolemaan ja häwitukseen, ei ole minkään armoista. Väheinen luottawaisuussuhde rakentuu yksinomaan ystäwyden ja rakauden pohjalle, ja näitä tunteita ei huwmetsästäjällä ole niitä eläviä olentoja kohtaan, joiden kansa hän luonnossa tulee tekemisiin. Huwmetsästäjä, joka pysyyllään surmaa sekä ystäwänsä, „riistan“, että näiden wiholliset „wahinkoeläimet“, ei woi tuntea rakkautta eikä ystäwyttä eläinkuntaa kohtaan sellaisenaan.

Tawallinen, tunneherkkä ihminen ensi kerran ammuttuaan linnun taijänksen tuntee häpeää, hänessä syn-

tyy ikäänkuin tunnonwaiwoja, kun hän katselee kuollutta saalistaan. Tämä ensimmäinen häpeän tunne woi myöhemmin joko lisääntyä tai heikentyä, riippuen siitä miten herkkätunteinen kysymyksessä olewa ihminen on. Jos hän kuuntelee tätä ääntä, käy hänelle huwitseen surmaaminen yhä kiusallisemmaksi, ja ennemmin tai myöhemmin tämä huwmetsästäjän nautinto käy hänelle wastermieliseksi, sietämättömäksi. Tawallisesti joku ystytystapaus aikaansaa jäänlähdon hänen sissimäsään, tempaa harjon hänen sielunsa filmiltä, harjon, jonka siihen wiritti halwin kaikista inhimillisistä tuuteista, raaka petoeläimen waihto. Silloin jaloimmat, inhimilliset tunteet hänessä jälleen pääsivät oikeuksiinsa. Hän häpeää itseään ja tekee lujan päätöksen olla koskaan enää antautumatta tähän huwiin, jonka tyhdyttäminen siihen saakka esti häntä ajattelemasta niitä tuskia ja sitä kuolintasetelua, jonka hänen raaka huwinsa tuotti niille olennoille, joilta metsän kuollut suhina sai laulawat elämänjatunsa ja autio ihmameri elämänrunoutensa.

Muussa tapauksessa huwmetsästäjä lähtee wastakkaiselle tielle. Hänen mielensä kowettuu kowettumis-

taan kunnes hänen tunteensa on aivan vieras kaikille ajatuksille siitä härsimyksestä, jota hän tuottaa. Pääasiana on hänellä metsästyslauluin — ja kuta juurempi se on sitä parempi — tuottama nautinto. Hän ei enää ajattele sitä, että tämä huvi on hankittu sammuttamalla toisten elävien olentojen elämälön. Kuolemaan saakka ahdistetun jäniksen hätä tai laukausten haavottaman linnun kuolemantuskat eivät enää kykene samentamaan sitä tyytyväisyyttä, jota itse surmaaminen hänelle tuottaa.

Millä puolustaa sitten huwimetsästäjiä tätä kamalaa leikkiään elämällä? Otan vastauksen erästä kirjotuksesta, jolla muuan huwimetsästäjä, Arne O. Strömmer on vastannut kysymykseen: „huwimetsästäys eläinsuojeluskannalta“ ja jolle kirjotukselle meidän eläinsuojel-

l u s a i k a k a u s k i r j a m m e

„Eläinsuojelus“ on antanut toisen palkinnon.

Tässä palkitusja kirjotuksessa suoriudutaan ensiksiin kaikista niistä eläintenyistä, jotka tuomitsevat huwimetsästyksen, yksinkertaisesti sillä että sanotaan heidän perusteluidensa „lähimmin vastawan sitä arvostelua, minkä wäriso-kea henkilö kykenee antamaan iloisilla, heleillä wäreillä maalatusta taulusta“. Sillä, sanoo herra Strömmer, niihin, jotka ovat itse metsästäjiä ja ovat nähneet kaikkea sitä läheltä, ei se vaikuta yhtään mitään. Olen kuitenkin itse ollut huwimetsästäjä, olen itse nähnyt kaikki läheltä ja woin wakuuttaa etten minä eiwättä monet muut minun kansani koskaan ole woineet tofonaan wapautua ahdistawasta häpeän tunteesta joka kerta kun katelimme ästen ampumaamme saa-

lista. Tämä tunne tuli minus- ja yhä woimakkaammaksi vuosien kuluessa. Ja nyt on jo monta wuotta kulunut siitä, kun wiimeksi olin mukana millään huwimetsästyksellä. On kyllä totta, että ihminen woi paaduttaa itsensä sellaiselta tunteelta ja sellainen paaduttaminen tapahtuu sitä helpommin kuta raaempi ihminen on luonteeltaan, mutta sängen harwoja nuoria, ajattelewia huwimetsästäjiä woi löytyä, jotka eiwät ole tunteneet tätä tunnetta pistona sydämesään war- sinkin katfellessaan haawotettua saalista. Tämä pisto on wärentämätömän ihmillisen luonnon reakti-onia sijäsamme olewalle petoeläimelle.

Lapella on wielä luonteesaan monta eläimellistä piirrettä ja niin on myösin tässä tapauksessa laita. Se kiduttaa mielellään heikompiä eläwiä olentoja. Miksi ei siis herra Strömmer tahdo ottaa warin tästä piirteestä ja kaswattaa jo lasta huwimetsästäjäksi? Luultawasti senwuoksi, että lapsi siinä tapauksessa kehittyisi tunteettomaksi ja julmaksi, saisi luonteesensa juurtumaan ne ominaisuudet, jotka kauttaaltaan tapaamme jokaisessa piintyneessä huwimetsästäjässä, sellaisessa, jolla hra Strömmerin sanotatawan mukaan „tawat ja ajatuskanta jo owat ehtineet jähmettyä määrättyyn suuntaan“, niin ettei hänen mieltään enää woida saada „eläinyistäwällisiä ajatuksia ja mielipiteitä vastaanottawaksi“. Mutta mitäpä hyötyä olisi siitä, että herra Strömmerin ehdotuksen mukaan kaswattajan on opetettava lapsille heidän „welwollisuutensa eläimiä koftaan“ ja ettei ole tapettawa „mitään eläwää olentoa tarpeettomasti“, jos lapsi sitten täyskaswaneena

jaa oikeuden surmata miten paljon tahansa huwifseen? Kuwaawaa on wielä, että herra Strömmer ehdottaa että laissa on samalla tavalla kiellettävä lapsia olemasta läsnä metsästyksessä kuin nyt jo on kielletty heitä olemasta läsnä teurastuksessa. Jos siis metsästyksessä ja teurastus moraalisesti ovat samantyyppisiä käsitteitä, niin olisi siis se henkilö, joka voi nauttia huwimetsästyksessä, yleisessä tietoisuudessa leimattava yhtä kowaksi ja julmaksi ihmiseksi kuin se, joka nauttii eläinten teurastamisesta tai toisin sanoen joka pitäisi teurastusta „huwiteurastuksena“.

Sillä ei kukaan rebellinen huwimetsästäjä voi kieltää että pääkohdana metsästyksessä on surmaamisen tuottama huwi. Herra Strömmer koettaa kyllä owelasti kiemurrella asiasta erilleen sillä väitteellä, että huwimetsästyksessä on ainoastaan waellusta metsästä niin määrättyjä tarkotuksia että se „waatii täydellisesti kaikkien aistien työskentelyä“. Sillä ilman sellaista „tarkotusta“ woivat „ajatukset esteettömästi waiwata rastaat huolet, waikeat suunnittelut, toisiin sanoen: aiwot työskentelevät saamatta nauttia lepoa“, niin sanoo herra Strömmer palmitusla kirjotuksessaan.

Tämä on wäärää puhetta.

Metsästäjä, joka metsästyksen aikana ei ole onnistunut surmaamaan mitään, tulee kotiin hermostoärsytyksinä, jota wastoin sama metsästäjä on pelkkää auringonpaistetta, jos hän on onnistunut surmaamaan paljon enemmän saalista kuin hän itse voi käyttää.

Ja edelleen. Minkäwuoksi metsästäjä laatii riistaluetteloita merkiten niihin kullakin metsästyksessä kaatamansa riistamäärän ja

ylwästelee kun luettelo tulee kyllin suureksi? Miksi hänelle ei tuota yhtä suurta huwia maaliin ampumisen kiinteisiin tai liikkuihin esineisiin kuin eläwiin olentoihin? Miksi makaa huwimetsästäjä liikkumattomana tuntikautia yksin ajatusten ja kansa epämuikawassa ampumalokissa ja ampuu sitten kylmäverisesti jokaisen teeren, toisen toisensa jälkeen, joka laskeutuu istumaan „kuwan“ luo? Miksi hän menee aina astaan kiwenheiton matkaa luontoon, metsäiseen mäkeen tyhättyyn risujuokseen, sitoo siellä elävän huuhkajan tontoon ja ampuu sitten 10 tai 100 tai useampia warikkia, niin monta kuin huuhkaja wain houkuttelee luokseen? Miksi hän asettaa „kuwia“ weteen ja makaa odotellen pitkä ajat aiwan hiljaa piilopaitassaan rannalla ja ampuu sitten kaikenlaisia sorsalintuja keskellä niiden rakkausleikkiä juuri silloin kun hän parhaiten woisi nauttia elämän ilon juhlahetken katselemisesta luonnossa, kun urokset näyttävät waluilleen ruumiinsa koko kauneutta, koko loistawaa höhenkomeuttaan? Senwuoksi ettei muoto, eikä wäri eikä kauneus eikä runous suo huwimetsästäjän hermoille sitä „ajatusten lepoa“, josta herra Strömmer puhuu ja jota yksinomaan murhaamisen huwi voi tuottaa. Nämä owat kowia sanoja mutta — ne owat tosia. Tällaista minä olen saanut nähdä „läheltä“.

Sillä jos huwimetsästäjä todellakin ainoastaan haluaisi woittaa taikaisin hermojensa ja aiwonsa terweyden raskittamalla ruumistaan metkellä ja maille ja surmaaminen olisi ainoastaan wälttämätön paha, jonka täytyisi ikäänkuin tulla kauppanpäälliseksi, silloin hän menisi ulos luontoon jättäen pysyn kotiin

ja ottaen kiitatin ja walokuwaus-
loneen, silloin hänen ajatuksensa ei-
wät saisi lepoa surmaamisesta waan
luonnon elävän elämän katselemi-
sesta. Huwimetfästäjän puhe met-
sisjä waeltamisen terwenttä tuotia-
wasta waikutuksesta on siis paha
tyllä ainoastaan korupuhetta, joka
peittää hänen halunsa surmata.

Edellä sanotusta ymmärtää luki-
myöskin, mikä on siimpänä syynä
siihen merkilliseen ilmiöön että
wuodesta toiseen yhä useampia mei-
dän willeistä linnuistamme otetaan
niinjanottujen „wahinkoeläinten“
joukkoon, niin että niihin nyt jo
kuuluvat melkein kaikki suuremmat
lintulajimme, jotka eiwät ole syötä-
wiä. Näitä huwimetfästäjän wa-
hingkoeläimiä sallii nimittäin laki
kenen tahansa surmata ravin-
noksi kelpaawien lajien
rauhotusaikana. Ja wahin-
koeläinten tappaminen on se suojele-
wa walepuku, jonka huwimetfästäjä
ottaa nllseen peittääkseen suurelta
yleisöltä häpeällisen surmaamishi-
monsa.

Jokainen ajattelewa ihminen ym-
märtää että ammuskeleminen met-
sisjä rauhotusaikana kewäällä, s. o.
lintujen pesimisajkana, on mitä wa-
hingollisinta niille. Metfäsä si-
hen aikaan ammuttu laukaus kar-
kottaa joukon hautowia emälintuja
pestistään, ja munat ehtiwät usein
jäähdyä niin että poikasat niissä
kuolewat, ennenkuin emä palaa ta-
kaihin — siinä määrin kaikki metfien
lämmiweriset eläwät pysynä pel-
kääwät. Tämä on juuri yhtenä pää-
syynä siihen, miksi meidän metfä-
me tulewat yhä köyhemmiksi lin-
nuista warfinkin niissä feuduisja,
joissa huwimetfästäjät pitemmän
aikaa owat saaneet pahimmin rie-
hua.

Todistukseksi siitä, mitä nautintoa
itse surmaaminen tuottaa huwime-
fästäjälle, tahdon esittää wain kal-
si esimerkkiä, jotka eiwät ole saatu-
ja wertatiuikkuwista metfästäjäku-
wauksista waan joiden kirjottaja on
tunneherkin metfästäjä ja suurin
eläintenyistäwä mitä tunnen huwi-
metfästäjäin joukossa, Gustaf Kolt-
hoff. Erääsä monista metfästysku-
wauksistaan hän kirjottaa:

„En saanut tauan aikaa mietiskellä
harhalaukauksia, sillä uusia hantia tu-
liffaamatta i tuskin olin saanut panol-
jen pysyyn, kun eräs lauma tuli niin
läheltä minua kofti että ehdin ajettaa
nallihatun wain toiseen piippuun ja olin
pakotettu sillä ampumaan hanhen woi-
matta käyttää toista. Ei ollut aikaa
noutaa ammuttua hanhea niin että mi-
nä tapani mukaan repäsin kaikki palasta
kaislanwarresta ja pistin ne liiwintas-
kuun woidakseni pitää selwillä miten
monta hanhea olin ampunut. — — —
Pian tuli taas lauma hywän ampuma-
mattan päähän, molemmat piiput oli-
wat kunnossa, kaikki hanhea uutoji ja
kaikki kaislantappaletta joutui liiwintas-
takuuni. Siten metfästystä jatkettiin —
— — Pelästyneiden hanhien huutoja
kuului joka taholta — — — ja kun minä
ammuin molemmat viimeiset hanhet, oli
niin pimeää että ainoastaan jähdyk-
sestä maata wasten sain tietää minne ne
uutojiwat. — — Liiwintastusja oli ku-
fitoista kaislantappaletta ja niin monta
hanhea olin siis ampunut — — — kai-
tia en kuitenkaan löytänyt ennenkuin
leuraawana päivänä.“

Sama Gustaf Kolthoff esittää
erääsä toisesja teoksesaan seura-
wan kamalan kertomuksen:

„Woi saada täpityksen hiirihaukkojen
lukuihuudesta syysmuuton aikana Stoo-
nesja, kun kuulee kreivi Thottin kerta-
wan että hän huuhkajalta oli woinut
ampua kokonaista 187 kappaletta puoles-
latoista tunnissa. Tämä tapahtui syys-
kuun 9 päivänä 1897. Edellisena päivä-
nä hän metfästäjineen ampui 226 hiiri-
haukkaa ja he eljivät woinet ampua
enemmänkin, elleiwät wotruunat olifi
loppuneet ja pysyht kuumentuneet liifaa
niin että sen wuoksi olfiin pakotettuja
laffaamaan ampumasta.“

Sellaisen joukkomurhaajan kutsuminen eläintenystäväksi olisi suorastaan solwaus koko eläinsuojelusaatetta kohtaan. Mutta Kolthoff ei lausu moitteen tai vastenmielisyyden sanaakaan sen johdosta että oli noin häikäilemättömästi huwimurhattu hyödyllistä petoeläintä.

Yllä esitettyt esimerkit riittävät todistamaan, että huwimetjästys siinä määrin raaiistaa ihmistä että se wähitellen häwitteä hänestä taikien luonnollisen myötätunnon willein eläinkunnan oikeutta kohtaan.

Suwimetjästys tukehdukseltaan luonnollisen tiedon halun oppia tuntemaan willein eläinten elämää metsissä ja mailla.

Suwimetjästäjän mielenkiinto rajoittuu säännöllisesti yritykseen ymmärtää metsästäettävien eläinten elämää. Raikki muu, mitä hän näkee luonnossa, tulee wasta toisessa sijassa tai on hänelle aiwan arwotonta. Koko hänen huomionsa on jännittyneenä siihen tai niihin eläinlajeihin, joita hänen silmä heikkellä on määrää surmata. Siksi huwimetjästäjä näkee wain wähyäpätöisen osan siitä, mitä eläinten ystäwä hawaitsee tiikarillaan. Jos se heikka, että huwimetjästäjä kulkee pssy kädessä, on esteenä, sillä koko lämminwerisessä eläinmaailmassa on pssyn kantaja, metsjästäjä, siinä määrässä tullut metsien kauhunki, että suuri joukko eläwiä olentoja pakenee niin paljon kuin woi hänen läheisyydestäänkin.

Mestariilijesti on ruotsalainen kirjailija, erämaiden waeltaja ja

eläinten tuntija, Karl Erik Forslund kirjassaan „Djur“ kuwailuttää eläinkunnan ihmiskauhua. Rappaleesta „Teeri-emo“, jota lukemaan kehoitan, tahdon lainata seuraawan kohdan:

„Kuulkaahan — eikö se olekin punarintasatakieli, joka huutelee tuolla kuusitiheikönsä. Titt, titt! se wiseritelee warottawasti ja si-siili se piipittää. Joku tulee, tuka sitten lie-neekin; palokärki lakkaa hakkaamasta ja wiheltää — hiljaa, hiljaa! Rynhkyset lakkaawat kuhertamasta, orawa painautuu aiwan runkoa wasten ja tekeytyy niin pieneksi kuin woi, ikäänkuin tahtoisi saada ihmiset uskomaan, että hän on wain kaswannainen petäjän punaruskeassa rungossa. Ja si-siili huutaa punarintasatakieli uudestaan. Kettu se ei warmaankaan ole, eikö haukko, tai — eiköpä ihminen . . . Raikki on hiljaista, kaikki pidättäwät hengitystä ja kuuntelewat wawisten: ihminen kulkee metsän läpi.“

Sellainen on huwimetjästäjän tulo erämaahan. Kun hän tulee tutkimaan eläinten elämää omalekawallaan, kerätäkseen itselleen tietoja metsästäettävien eläinten elämästä ja omituisuuksista, „palauttaakseen aiwojensa ja hermojensa terweyden“, silloin wäriiwät sekä hänen ystäwänsä että wihamiehensä eläinten joukossa. Eläinten elämän kehityksestä ja lewenemisestä ylmalkaan, eri lajien ruumiinrakennuksesta ja elämästä ei huwimetjästäjä ollenkaan wälitä. Hänen metsjästysintonsa on woittamattomana esteenä sellaisiin seikkoihin sywentymiselle. Suwimetjästäjällä ei ole ollenkaan, tai aiwan häwittewän wähyän harrastusta siihen kaikkeen, joka antaa metsien, kotojen, wosten ja ilman eläinten elämälle

erikoisen leiman ja viehätyslisen. Metsästysintonsa tyydyttäminen on hänelle kaikki kaikessa. Nähdään miten paljon tahansa ihmeellistä ja omituista eläinten elämässä, niin on päiwä hänen mielestään hutattu, ellei hän onnistu ampumaan mistään riistaa. Sillä surmaamisen nautinto on häneltä viety, ja se oli hänen metsäretkensä varsinaisena päämääränä. Senwuoksi onkin huwimetsästäjän toiminta kokonaan hylättävä ja huwimetsästäjän puheiden hänen suures-ta rakkaudesta eläinkuntaa kohtaan tulee kaikua pelkäämään epäjoituisana, särähtävänä äänenä todellisen luonnontunneen laulawassa ja suhijewassa sinfontassa elämälle ja elämänilolle luonnossa.

2.

Mutta asia ei ole tällä vielä lopussa. Mikään elämässä ei pysy paikallaan. Kaikki kehittyy edel'een. Niin myöskin huwimetsästäjän metsästysilo. Sekin voi puhjeta kukkiin ja muodostaa tyypisiä hedelmiä. Ne kukat, joita huwimetsästys on luonut meidän maahamme, owat — metsäriistan-hoitoyhdistykset, ja tyyppi hedelmä taasen on Suomen nykyinen metsästyslaki.

Metsäriistan-hoitoyhdistysten nimellinen tarkoitus on yhtä walheelinen kuin puhe yhityksen huwimetsästäjän rakkaudesta eläinkuntaa kohtaan. Metsäriistan-hoitoyhdistysten tarkoituksena on suojella rawinnokki kelpaawia, willejä eläinlajeja (riistaa), niin kyllä sanotaan. Mutta missä tarkoituksessa tämä suojeleminen tapahtuu ja mitä keinoja huwimetsästäjä käyttää?

Tarkotus näyttää ensi katsauksella kohtaan. Metsäriistahoito-yhdistysten huwimetsästäjätähän tahowat suojella erästä osaa eläinkunnasta tulemasta häwitetyksi. Mutta syyn ja keinot? Mahtaako syynä olla rakkaus näitä eläinlajeja kohtaan? Kukaan ei voi mistä wäittää. On kysymyksesä wain wälttämätön metsästysaaltin rajoitus, johon huwimetsästäjä on pakotettu alistumaan, jottei hänen metsästysintonsa ja metsästysnautintonsa tyydyttäminen johtaisi metsästättävän riistan häwitömiseen kokonaan ja siten riistäisi häneltä itseltään muuhaamisen ilon wastaisuudessa. Sama syyn siis, joka pakottaa hewosen kiduttajan antamaan ruokaa nälästyneelle juhdsalleen. Syyn ei ole ensinkään sen kauniimpi. Se tunne ei ole jalo tunne. Kun siis huwimetsästäjä etupäässä ampuu suojelemiensä metsälintujen urosket, niin johtuu se siitä, että kanat muniwat munat ja yksi uros woi hedelmöittää useita kanoja.

Tämä huwimetsästäjän ajatuskultu todistaa ainoastaan, miten wäihän hänen waeluksensa metsässä ja mailla owat awanneet hänen silmiään ymmärtämään luontoa ja sen lakeja edes silloin, kun on kysymys „riistasta“. Sillä ei ole juinkaan yhdentelewää, onko uroslintuja enemmän tai wähemmän, oiko se uros, josta tulee suwun jatkaja, heikko ja raajarikko waike elinwoimainen ja sopusointuwesti kehittynyt. Ja woiakas ja wahwa suwun jatkaja ilmaantuu wasta metsälintujen „soittimella“, useiden urosten taisteluista, jolloin wahwimmasta tulee uuden polwen kantaisä. Huono uros sitawastoin jättää huonot jälkeläiset ja huonoja jälkeläisiä ei mikään metsästysyhdistys maail-

masja voi ajan pitkään pitää hergisjä. Uttamattomasti ne tukistuvat olemisen taistelussa.

Monet niistä ansoista ja satimista, jotka ovat huvimetsästäjiltä saaneet tuomionsa „fidutuswälineinä“, olivat eläinsojeluskannaita kaikissa suhteissa paremmat kuin pysy. Wiisaimmat ja wikkaimmat yksilöt eivät menneet ansaan ja jättiwät nämä ominaisuutensa perinnöksi jälkeläisilleen. Pysy taasen yhteydessä kaikkien niiden apukeinojen kanssa, joita ihmisnero on keksinyt („kuwa“, haukkuwa lintukoira j. n. e.), ei anna tilaisuutta sellaiseen waluutaan. Sattuma ratkaisee mittä metsälintujen koirakset jääwät henkiin kewäaseen saakka. Ja seuraus ei ole myöskään jäänyt ilmaantumatta. Rawinnoiksi telpaawa riista wähenee metsäriista-hoitoyhdistysten metsistä wuodesta wuoteen huolimatta järkiperäisen metsäriistahoidon kaistista ponnisteluista.

Mitä on nyt tehtävä? Miten huvimetsästäjä selittää tämän ihmisen syyt? Oikeata syytä hän ei ole ymmärtänyt tai ei ole tehtonut ymmärtää. Senwuoksi hänen on ollut pakko hankkia joku wäärä syy. Ja sen on hänelle antanut taru n. s. „wahinko-eläinten“ wahingollisesta toiminnasta luonnossa. Petoeläinten merkitys luonnon suuressa taloudessa on nyt kuitenkin siinä, että ne häwitawät kaikki heikot ja alamittaiset yksilöt niistä eläinlajeista, jotka ovat niiden rawintoa, toisin sanoen kaikki sellaiset yksilöt, jotka eloon jäädessään oliswat jättäneet huonot ominaisuutensa perinnöksi jälkeläisilleen, j. o. oliswat olleet enemmän tai vähemmän wahingollisia lajille. Edelleen petolinnut owat luonnon kaikkein

toimeliaimpia woimia, kun on kysymyksessä jonkun pienemmän imettäväisen (kuten päästäisten, hirrien, sopolien y. m.) liian suuren lisääntymisen palauttaminen normaalitilaan.

Mutta waeltaessaan metsästä on huvimetsästäjä nähnyt tai luullut näkewänsä jonkun petolintulajin yksilön, toinen huvimetsästäjä taas jonkun toisen petolintulajin yksilön jollakin tawalla wahingeittawan hänen suojelemaansa „riistaa“, sen munia tai poikasia. Tokainen sellainen tapaus sowellutetaan heti paikalla koko lajiin oikeana sääntönä, ja silloin huutaa huvimetsästäjä ammattikirjallisuudessaan: tapakaa ja häwitäkää tämä „wahinkoeläin“! Ja se huuto on toistunut tuhataänisenä tietämättömien ja werenhimoisten huvimetsästäjien kurkuista kunnes saimme nykyisen metsästyslakimme, jolla ei ole wertaa koko Europasja mitä tulee häikäilemättömyyteen williä eläinkuntaa kohtaan. Sillä tämä metsästyslaki, jossa kaikki hyödylliset petolintumme, kaikki pöllöajimme ja haukkamme, tornihaukka niiden mukana, on otettu „wahinkoeläinten“ joukkoon niinkuin myöskin ukui, kuitat, nokitanat, harakat, warikset, närhit, lepinkäiset y. m., on laadussaan niin kummallinen, että se kaikiksi ajoiksi on lausunut tuomion huvimetsästäjän eläinsojelustoiminnasta ja laulannut hänen rakkautensa eläinkuntaan kuten pöllön hänen eläinystämällisyhtensä augias-tallin owen päälle.

Sillä jos pöllöt ja petolinnut, korpit ja warikset tulisiwät häwitetyiksi, silloin ilmameri suurilla aloilla maassamme olisi wailla elämää. Kun warislinnut owat häwinneet, silloin maamme on wailla

wiisaimpia ja nerokkaimpia lintu- jaan, wiisaimpia mitä maailmassa on. Kun uivut kuitat, nokitanat, pöllöt ja lepinkäiset owat sukupuuttoon häwitetyt, silloin meidän maamme lintumaailma on menettänyt omittuisimmat linturyhmänsä.

Ja melkein vuosittain otetaan uusia eläinlajeja metsäriista-hoitoyhdistysten pannaluetteloihin. Ja vielä pahempaa on, että tätä „wahinkoeläinten“ tuhoamista on suoritettu ja suoritetaan edelleen häikäilemättömyydellä, jolla ei ole wertaa metsästyksen historiasa, niin että useissa metsäriista-hoitoyhdistyksissä surmattujen „wahinkoeläinten“ lukumäärä vuosittain jo on suurempi kuin sen ravinnoiksi loppaawan riistan, jonka yhdistyksen jäsenet samaan aikaan owat surmanneet.

„Wahinkoeläinten“ surmaamisessa ei huwimetsästäjien mielestä mitkään kidutuswälineet ole liian julmia. Petoeläinrautoja, joita woi werrata keskiajan pahimpiin kidutuswälineisiin, käytetään huwimetsästäjä yleisesti. Monenkaan huwimetsästäjän sydäntä ei liikuta rah-tuistakaan että petolintu usein saa lentää tiehenjään ilman jalvoja, kun raudat on wiritetty liian kireälle, ja sitten menehtyä kauheissa tuskissa, herra tietää misjään. Sillä ei hän ole kysymyksessä muu kuin wahingollinen petolintu, joka henkiinjäädesään warmaan olisi murhannut useita sellaisia lintuja, jotka hu-

wimetsästäjä itse haluaa murhata. Niin pitkälle olemme nyt ehtineet Suomessa, „edelläkätijämaassa“.

Ylösään vielä wain seuraawaa. Winoakaan eläinten ystävä ei woi nähdä tätä kaikkea kulmawerisesti ja tyynin mielin. Meidän täytyy wälttämättömästi, meidän eläinten ystäwäin, tässä aitasja wiitoittaa selwät reitit. Emme saa tässä aitasja ontua kahtaalle, sillä siten me hylkäämme lujan pohjan jalkaimme alta. Emme saa epäröidä tehdesämme pesäeroa huwimetsästäjien kansja ja selittäeswämme hänet eläinystävän ehkä wäärällisimmaksi wihamieheksi, kun hän niin usein purjehtii wäärällä lipulla, j. o. tah-too yleisölle esiintyä eläinystävänä. Huwimetsästäjää tulee pitää siinä mikä hän on, täysin samanaarwoisena kenen muun ihmisen kansja tahansa, joka yleisesjä tietoisuudessa leimataan eläinten kiduttajaksi, tai parhaassa tapauksessa eläinten surmaajana omaksi huwikseen. Sillä tawallisen huwimetsästäjän ja tawallisen eläinkiduttajan välillä ei siwecellisesti ole olemassa mitään erotusta, yhtä julmia owat molemmat ja yhtä tunnottomia eläinten oikeudelle. Ja kun tämä käsitys on nywään juurtunut, tullut yleisesjä tietoisuudessa lihaksi ja werekksi, silloin eläin-suojelusasia on saawuttanut erään suurimmista woitoistaan kansamme kaswattamisessa hywiksi ja inhimil-tiksi ihmiseksi.

Thorsten Renwall.

